

Kefenin Cebi Yok Lakin Kalemi Var

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Ocak 2025

“Hasret türkülerinin sonu neden hep üç noktadır bilir misin? Çünkü kalan, gidene dair dönme ümidini hiç yitirmez. (...) Ne son noktayı koymaya cesaret edebilir ne de bir harf yazacak dayanak bulabilir. Şiiri pek tabii kalan yazar. Çünkü giden mısra mısra gitmiştir. Şiir gidenin ta kendisidir.

Son bakışı, son gülüşüdür.

(Tüm bunların) Güzelliği ise son olduğunu bilmemesidir.

Umarsız, içinden geldiği gibi ve yarınsız...

Ya (öyleyse) aşk nedir?

Suya yansıyan aksin mi?

İkiliğin sancısının teklikte bulduğu huzur mu?

Yapbozun son kalan parçası mı?

İçinde sana boyun eğmeyen en muhalif ses mi?

Birçok uzvun aksine kalp neden tek yaratılmıştır bilir misin?

Çünkü aşkın telafisi yoktur.”(Alıntı)

Özgün bir renk olabilmenin özgürlüğü ve de katıksız ihlali karanlığın, içi deşilesi bir hükümde de saklı iken beyanı.

Sözcükler kibirsiz sözcükler kültürün doğurgan öğeleri eşleştiği duyguların daim kılınması adına da yazılası şiirlerin ve öykülerin asla solmayan yüzü ve kırgın ve kırık kanatları varsın alabildiğine olsun kördüğüm.

Bir muamma iken hayat:

Ve de muallimesi gönlümün ve kısa süren öğretmenlik maceramın da közündeki kalan külün ve içimde payidar olan açan her gülün de özeti kalemle ettiğim hasbıhalde bazen bir nota bellerken hayatı en çok da rotamda saklı izdihamı tekil ve öznel bir haneye indirmek adına yazıyorumdur belki de.

Kim bilir değil kinayelerin hiç değil hele ki kibrin olmadığı kadar yeri hayatımda külbastı bir ahenkle külyutmaz bir minvalde külümü ekiyorum boş bakir sayfalara ve kendime olan küskünlüğümü yok sayıyorum yazabildiğimden de öte yazılması en güzel yazıların şiirlerin hayalini kuruyorum.

Kum döken bir saatin zembereği.

Kulluğuma binaen yüzüm nasıl ki dönük Rabbime.

Ne kulvarım var iken ne de adımladığım bir bulvarım ve işte ütüsüz ve işte katladığım hayatımın katmanlarında değil kat izinde sürülüyorum başka başka diyarlara derken s/üzüyorlar gözlerindeki kâh ıslak bakışlar kâh korlar kâh kinaye ve ben müzmin bir acının coğrafyasında en dik başlı aç olmanın verdiği hassasiyet ile sadece yazmıyorum sadece okumuyorum sadece de yaşamıyorum: harcadığım her saniyenin ve dökülen her zerremen yasını tutmamak adına sus payı bir coğrafyada hayata verdiğim o uzun molayı telafi etmek adına canhıraş çabalıyorum.

Bir ütopya iken öncemde yazmak.

Bir ahenk iken atan kalbimin yetemediği düzen.

Bir aldatı olsa bile insan suretleri.

Veryansın etmediğim kadar ve işte dilimden de yüreğimden de eksik etmediğim kutsal kitabın sureleri. Bir-sıfır yenik başlamışken yazmaya lakin bir-sıfır da önde iken doğduğumda aslında kaba hesap yapıp da dünümde ince ayar yapıyorum artık yazdığım tüm şiir ve metinlere.

Metin olmam gerektiğini de biliyorum hani ve kendimi men ediyorum alışagelmış ne varsa alaşağı edildiğim kadar akışkan bir ritme banıyorum kalemimi.

Bir kadavraymışçasına dün de kalan benliğim ve kendime ve ölgün ruhuma yaptığım her otopside farklı açılımlara maruz kalıyorum.

Gün görmemiş değil gün ışığı görmemiş hiç değil gördüklerimle yetinmeyip arka planda yatan ihtimalleri sorguluyorum bu kez.

Telkin eden deyişler ve öğütler ve öğretilerin minvalinde bilginin ve yaşanmışlığın gücünde de önümü ilikliyorum önünde eğildim bilgin bilgiç bilgili söylemlerde ve tüm evrende biliyorum ki peşine düştüğüm iken hiçliğim ve işte var olmanın himayesinde benlik katsayımı da kale alıp içimde saklı tuttuğum nice benle istişare edip aralıksız sorgularken kendimi sadece yazmakla yetinmeyip altında yatan nedenleri de bir bir mal ediyorum Edebiyata.

Kefenin cebi yok:

Lakin kefenin bir kalemi var hatta nicesi.

Her ihtimal her imtina her imtihan...

Sözcükler ve duygular nesrin neşri şiirin de hikâyesi iken derlediğim cümlelerden kendime sayısız örüntü örüyorum ve görüntü itibari ile neye denk düşsem de içimdeki yorgun atlas ve keşfedilmemiş dünyalar coğrafyasında yetinmiyorum da yazdıklarımla bir o kadar beğenmeyip yüzlerce yazı ve şiirimi de toprağa gömmüşken ve işte gübre biliyorum tüm yetersizliğimle yine tek yatırırım kendime iken

kendimden kimsesizlięe uzanan yolda bir yanıp bin sönüyorum.

Üç noktanın devingen hüviyeti ve devasa varlığı tek noktaya çalım atan bense her nokta koyduğumda biliyorum da kendime çelme taktığımı...

Her şeyimin vardığı son nokta: izini sürdüğüm üç nokta...